

דברים לזכרו של סגן הדר גולדין

אני חושב שכולנו ידענו בשבועות האחרונים את החשש הזה.
 החשש מפני השמות.
 כואבים, כאב אמיתי, שמפלח את הקרביים, על כל חלל וחלל, על כל סיפור חיים שנגדע באבו, ובכל זאת,
 לא נעים, אבל נושמים לרווחה, כי זה לא השם שחששנו מפניו.
 ובתוך כל זה הורים מחפשים את בנם שלא יצר קשר כבר שבועיים.
 אין להם למי להתקשר אז הם מתקשרים אליי, כאילו שאני יודע, אבל אני מנסה,
 וברוך השם אנחנו מאתרים אותו והוא בסדר,
 וכך עוד אם ועוד אב,
 וגם אבא של הדר מחפש אותו,
 והפעם אני לא מצליח לאתר אותו,
 וגם אני כבר דואג,
 ובתוך כך אני מקבל משמחה תמונה משטח כינוס,
 ברוך השם, הנה הדר, וכמה הוא יפה, ואיך שהוא שמח, והרי תמיד הוא כל כך שמח...

**

ולרגע אחד אתה חושב שאולי הפעם נעבור את הדבר הזה בלי השם,
 ואז ביום שישי בבוקר אני מתחיל להבין שיש אירוע חטיפה,
 ואני לא יודע למה, אבל אני חושב רק על שם אחד - הדר.
 למה חשבתי דווקא עליך?
 אולי כי כשזה קורה - זה קורה לטובים ביותר, והרי לא היה טוב ממך.
 ואולי בגלל שאנחנו בדיוק מצפים לחתונה שלך,
 ואיכשהו נראה שכשזה קורה, זה בדיוק קורה לזה שעומד להתחתן?
 ואולי בגלל שאתה כל כך צדיק, וכל כך אוהב, וכל כך כל מה שטוב בעם הזה, ובתורה כתוב "בקרוביי
 אקדש" (ויקרא יג), כלומר בבחיריי (רש"י שם)?
 ובתוך כך, מגיע הטלפון, וזהו זה, זה השם.
 ופתאום כל עם ישראל מכיר את הדר גולדין,
 ועד שמתלבטים אם לשחרר תמונה - תמונתך כבר מרוחה על כל מסך אפשרי,
 ולכל אחד יש דעה איך ומה צריך לעשות כדי לשחרר את הדר גולדין,
 ומה פתאום כולם מדברים על הדר גולדין כאילו הוא חבר שלהם?
 והרי לא היה צנוע ממנו ולא היה נחבא אל הכלים כמותו,
 ואיך הוא ניסה לחמוק מהצלם של ynet שהסתובב ברצועה,
 עם הביישנות הזאת שלו ועם התום הזה שלו.
 כך זה התגלגל, והנה אנחנו כאן.
 ואתה כבר לא רק שלנו, אתה של כל עם ישראל.

**

כאקורד הסיום לשלב הנוכחי של הלחימה,
 קיבלנו תמונה חדה וברורה של מהות המלחמה הזאת -
 מקדשי המוות, עכברי המנהרות, מול הדמות החיה ביותר, דמותו של הדר.
 הדר החי, שאף פעם לא מתעייף, פצצת אנרגיה שסוחף את כולם אחריו;

הדר החי, כל הזמן שמח, ריבונו של עולם איך הבחור הזה כל הזמן שמח, והרי אני אמור להיות המחנך של הכיתה הזאת, אז למה אני לא מצליח להיות שמח כמו שהבחור הזה תמיד שמח? הדר החי, שבת שחוק היא חלק בלתי נפרד מפניו המאירות. לכן התחברת כל כך לכל דבר שבקדושה, כי במעמקים הקדושה והחיים הם היינו הך, כשם שהטומאה והמוות הם היינו הך. ביום שישי ראיתי על החולצה של אחיך, חמי, את המשפט ההוא משיר ישן: "לא אנחנו לא חיות, רק בני אדם", והרי זוהי תמציתה של המלחמה הזאת, מלחמת החיות בבני האדם, הפעם גם העיוורים לא יכולים לטעות, זוהי מלחמת החושך באור.

**

עברתי על תמונות מן השנתיים שבהן כיתתנו הייתה פעילה בעלי. פעם היו רק מעט תמונות מכל תקופה בחיים, בשנים האחרונות יש הרבה. כך במקום שלוש או ארבע דקירות בלב, אתה חוטף מאות דקירות, בזו אחר זו. ואיכשהו בכל התמונות, הדר תמיד במרכז העיניים - הנה הדר מארגן הצגה בערב כיתה, והנה הדר מסיים מסכת; הנה הדר מתנדב לשטוף את הרצפה, והנה הדר שוב מסיים מסכת; הנה הדר מנפח בלונים ליום הולדת, והנה הדר שוב מסיים מסכת; הנה הדר מרים את כולם לרקוד ליד המעיין, והנה הדר, מסיים שישה סדרי משנה.

**

בערב כיתה אחד עסקנו בנושא החלומות, ומאז החל בינינו שיח מיוחד, במסגרתו אתה משתף אותי בחלומותיך ואנחנו מנסים לפענחם ביחד. פעם, בחופשה אחת, קיימנו את השיח הזה בהתכתבות, כך שהוא נשתמר אצלי. כתבת לי על חלום, שהיה כדברייך: "החלום הכי נוראי שהיה לי אי פעם". חלמת שהיית בחו"ל ולא לקחת סלולארי, וכשחזרת לארץ גילית שמשוהו רע קרה לחבר שלך, ואז ראית שיש בסלולארי המון שיחות שלא נענו מאותו חבר, ושוב בלשונך: "אני מבין שהוא היה בצרה ורצה לדבר איתי ואולי הייתי יכול לעזור לו". זה היה מבחינתך הסיוט הכי נוראי, אולי היית יכול לעזור למישהו ולא היית שם בשבילו.

**

כשכיתתנו עמדה לפני גיוס, כתבתי לכל אחד מכתב סיכום אישי. לך כתבתי, בין השאר: "העולם כולו מתברך באנשים שיש להם את אותה רוח שבה אתה מצטיין, את הניצוץ בלב והברק בעיניים, את הנכונות להירתם מבלי להחזיק טובה לעצמך. אפילו אם מדובר באדם אחד בלבד, בתוך קבוצה גדולה של אנשים, השפעתו גדולה מאוד. כשיש אדם כזה בסביבה, אחרים מתביישים להיות אגואיסטים וכביישים." כך היה במכינה, כך היה בצבא. אנשים התביישו להיות קטנים לידך. באותו מכתב רק רמזתי לך, והיום אני אומר בפירוש: כל הצוות היה מאוהב בך, כשהיה צריך לתת דוגמה, איך היינו רוצים שחניך במכינה ייראה, תמיד שמך היה עולה, "איך מגדלים עוד גולדינים כאלה?", ואני מבטיח - נמשיך לנסות.

**

צור היקר, אמרת לי, אמרת לכולנו, שאתה מרגיש את הדר, שהדר בחיים.
צדקת.

כי הקשר ביניכם הוא בעומק הנשמה.
חשת בעומק הווייתך את פעימות נשמתו,
פעימות שרק מתגברות כשפעימות לב הבשר נפסקות.
אני רוצה לומר לך שלמרות שהדר היה כל כולו שמחה מתפרצת,
פעם אחת ויחידה גם שמעתי אותו בוכה.
בשלב מסוים בחיים הצבאיים המקבילים שלכם,
הדר הרגיש שאתה חווה קשיים,
הוא התקשר להתייעץ איך אפשר לעזור לך,
וכשהוא תיאר את המצוקה שלך הוא פשוט פרץ בבכי מר.
כך כמה פעמים במהלך השיחה.
כמה הוא אהב אותך, וכמה אהבת אותו, וכמה השלמתם זה את זה.

**

שמחה ולאה, מה אני כבר יכול לומר לכם...
כמה שמרתם על הדר, כמה טיפחתם את הילד הזה, וכמה הדר כיבד ואהב אתכם.
עברתי קצת על חילופי מיילים בינינו, ומצאתי את המילים הבאות:
"שלום הרב, אני רוצה להגיע מחר לשיעור עם הרב פלוני,
אבל הולך ונוצר מצב אצלי שזה יתנגש עם כיבוד הורים.
רציתי לשאול - עד כמה אתה חושב שהשיעור הזה חשוב? והאם יהיה עוד שיעור כזה?"
וזו הרי רק דוגמית קטנה.
פורץ לעצמו את הדרך, לא רוצה להפסיד דבר חשוב, אבל חושב כל הזמן עליכם.

**

נאמר בתורה:

"וְיָמִי הָאֵישׁ אֲשֶׁר אֶרֶשׁ אִשָּׁה וְלֹא לְקַחָהּ יֵלֶךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ פֶּן יָמוּת בַּמִּלְחָמָה" (דברים כז).

ואמר רבנו בחיי:

"פן ימות במלחמה. כלומר בלא יומו, ומכאן שהמת במלחמה מת בלא יומו."
ואמנם נאמרו הדברים רק במלחמת הרשות, אבל מכאן רואים עד כמה תורתנו רואה במציאות כזאת
טרגדיה חריגה, מעבר למותו של חלל "רגיל".
ביום המיועד, בכ"ג באלול, במקום לשמות, נמחה כולנו דמעה,
על בית נאמן וטהור שלא ייבנה,
ונתפלל כולנו שְׁלֶךְ, עדנה, יהיה את הכוח להקים את ביתך במהרה,
כי זה מה שהדר היה רוצה יותר מכול,
וזה גם הניצחון הגדול ביותר, ארוך הטווח, של עם ישראל על אויביו.

**

הדר, אני חש צורך לבקש ממך ומחבריך סליחה.
נכנסנו לרצועה ב'עופרת יצוקה', ידענו כבר אז על איום המנהרות,
כל מה שהזהירו אותנו מפניו בתדריכים ולא קרה לנו אז, קרה בסופו של דבר לכם.
יכולנו להשלים אז את המשימה,
יכולנו לחסל את האיום הזה כשהוא עוד היה קטן, אבל חסו עלינו,
הוציאו אותנו לפני השלמת המשימה,
ומי ששילם את החשבון, עם ריבית נשכנית והצמדה,

זה אתם, גיבורי 'צוק איתן', או 'מלחמת עזה', או מה שזה לא יהיה.
אדוני שר הביטחון, אל תדחו שוב את ההכרעה הזאת.
העם מאוחד, הרוח איתנה, הלוחמים חדורי מוטיבציה - אל תתנו למפלצת הזאת להמשיך לצמוח!

**

לוחמים יקרים, במיוחד חברי היחידה של הדר,
אשר איבדתם באירוע רפיח גם את המ"פ בניה שראל ואת הקשר ליאל גדעוני.
בעוד יומיים, בתשעה באב, נציין את יום חורבן בית מקדשנו.
אולי הכאב שלנו על נפילתם של חברנו מתחבר לאווירת האבלות של הימים הללו,
אולם כשם שאין מערבין שמחה בשמחה, כך אין לערב צער בצער.
יהודי שנהרג בשירות צה"ל, כשהוא אוחז בנשק ומגן על מדינתו, שייך לתקומת ישראל, ולא לחורבן.
הריגתו של יהודי בגלות הייתה חוויה של כאב שיש בה השפלה.
אולם נפילתו של קצין בצה"ל היא חוויה של כאב שיש בה גאווה.
הרימו ראשכם, כל עם ישראל גאה בכם, בחסדי השם, אשר דיבר טוב על ישראל, עברנו מייסורי חורבן
לכאבי גדולה, עם ישראל חי!
הזמן הדבר ודברים שכתבתי ברוח זו התפרסמו ביום שישי, יום נפילתו של הדר, ואמש, כשעברתי על
הדברים שהוא כתב לי במהלך השנים, ראיתי שהוא כתב באותה הרוח ממש:
"חשבתי בזמן האחרון כמה מיוחד תאריך הגיוס שלי.
אני מתגייס בשלושת השבועות, כשעם ישראל חווה בצורה החזקה ביותר את חורבן הבית שכאילו נחרב
בימיו.

אני מתגייס לצבא ההגנה לישראל! ☺

זה עושה אותי שמח."

**

זהו הדר, שוב גויסת בשלושת השבועות, הפעם לצבא של מעלה.
על אנשים פעלתנים כמוך, שלא יודעים מנוחה, נוהגים לומר בשעת קבורתם, "אולי עכשיו סוף סוף יזכה
לנוח",
אבל אתה הדר לא רק לוחם גיבור וקצין מצטיין, אתה גם תלמיד חכם,
וכבר שנינו ש"תלמידי חכמים אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא" (ברכות סד א).
אתה תנוח!?

מה פתאום, אתה לא תרפה, אתה תתפלל -
תתפלל על הורייך ואָחֶיךָ, שיצליחו לבחור בחיים,
על עדנה, שתקום במהרה מן המכה הנוראה הזאת,
ואולי גם תוכל לזרוק איזו מילה עלינו במכינה,
שסוף סוף טור התקדמות המחזוריים יעקוף את טור הצטברות החללים,
ושאזכה לכתוב רק כתובות, ולא הספדים.

**

ואחר הכול, בכל זאת - נוח על משכבך בשלום.
"בכו לאבלים ולא לאבידה, שהיא למנוחה ואנו לאנחה" (מועד קטן כה ב).
במונחים ביולוגיים, זכינו רק ב-23 שנים אתך,
אבל במונחים של כמות הטוב שאדם יכול לעשות בחייו,
כבר הגעת למאה ועשרים.
אהבתי אותך הדר, אהבתי אותך אהבת אמת, אני מצדיע לך גיבור שלנו, אתה תמיד תחסר לכולנו.

**

נתנאל אלישיב, עלי